

Στην πέρα του Ατλαντικού γη, όλα είναι διαφορετικά. Κυριαρχεί μια άλλου είδους κουλτούρα, σε κάθε τι. Απότοκο, ίσως, εκείνου που είχε εκφράσει ο sir Winston Churchill: *«Μπορείς πάντα να ποντάρεις ότι οι Αμερικανοί θα κάνουν το σωστό. Αφού βέβαια έχουν δοκιμάσει οτιδήποτε άλλο.»*.

Σε ότι αφορά την αυτοκινητοβιομηχανία τους, ήταν επόμενο να έχουν διαφορετικές προτάσεις και άλλα μεγέθη, συμβατά με τις τοπικές συνθήκες.

Το αυτό και για την προσέγγισή τους, στα σπορ αυτοκίνητα. Μυώδη, με V8 βροντώδεις κινητήρες, δουλεμένα πάνω στη φιλοσοφία του ότι το μέγεθος μετρά. Γρήγορα δημιουργήθηκε μια νέα, άτυπη, κατηγορία ονόματι pony car, όπου καταχωρούσαν κάθε προσιτό, υψηλής αισθητικής, με σπορ καταβολές, αυτοκίνητο.

Αυτή λοιπόν η κατηγορία, εμπνεύστηκε και συστήθηκε, το '64, εξ' αφορμής του λανσαρίσματος της Mustang. Κι είναι λίγο περιεργο αυτό, διότι ο Αμερικάνικος τύπος δεν ευαισθητοποιήθηκε ούτε έντονα ούτε ιδιαίτερα παρά μετά από 3 – 4 χρόνια από την παρουσίαση της.

Αλλά συνεχίζει να μιλά με κολακευτικά σχόλια μέχρι τις μέρες μας , για την έκτη γενιά, 52 χρόνια από τότε που την πρωτογνωρίσαμε. Τελικά ο και νομπελίστας, πρώην Βρετανός

πρωθυπουργός, είχε λίγο δίκιο, πέραν του, ως συνήθους, σκωπτικού του ύφους. Πλην όμως, οι συμπατριώτες του, αφού έφτιαξαν το '61 ένα όνειρο με το όνομα E-type το άφησαν να μαραθεί μέσα σε εξελίξεις που δεν κατάφεραν να ακολουθήσουν.

Ο άνθρωπος που διακήρυξε το «ποτέ δεν θα παραδοθούμε» εγκατέλειψε τα εγκόσμια το '65. Δεν πρόλαβε να αντικρίσει την πτώση της Βρετανικής αυτοκινητοβιομηχανίας, ούτε την ακμή της κατηγορίας pony car, με την Camaro, την Challenger, το Barracuda, το Firebird που ακολουθούσαν την Mustang.